

NEWS

JAN NECKÁŘ: KLUKY Z KAPELY JSEM PŘEMLUVIL KE ZPĚVU

Album Sluneční věk vyšlo v roce 1981 – a stále se velmi dobře poslouchá. Je důkazem muzikantské výzrlosti šéfa Bacilů Jana Neckáře, kolektivního ducha všech členů skupiny (včetně Václava Neckáře) a umu několika českých textářů. V době, která českému rocku neprála, vznikla opravdu výjimečná deska. Kapelníka a skladatele Jana Neckáře se ptáme:

Dá se Sluneční věk chápát jako "sólovka" Bacilů?

Po prázdninách roku 1980 jsme měli točit s Bacily pro Supraphon první samostatnou kapelovou desku. Prázdniny jme si vyhradili na její přípravu. Kapela se však před prázdninami rozpadla. Zbyl jsem sám, protože Ota Petřina v té době s námi již několik let (až do roku 1988) nevystupoval. Jak vždy říkal můj bratr: nesměl, protože délkou jeho vlastní nevyhovovala rozdílnost československých jevišť. Sluneční věk tak vznikal v době po odchodu bubeníka Jardy Vondráka, kytaristy Pepka Kůstky a baskytaristy Jindry Voborila. Do kapely přišli noví muzikanti. Kytarista Péťa Mahrik, baskytarista Lexa Čihář a bubeník Petr Petrásek. Během prázdnin jsme se sehrávali a sezpívávali. Připravili jsme deset nových původních českých písni.

Jak se na svou úlohu na desce díval váš bratr Václav Neckář?

Brácha samozřejmě nemohl chybět, a tak jsem mu ušil několik písni-

lik příležitosti hostovat v nahrávkách pro jiné interpretu jako chlápecký protipól k Jezinkám.

Album Sluneční věk vznikalo v době, která podobné hudbě příliš neprála; měli jste nějaké problémy, zakazovala vám něco cenzura?

Deska opravdu neměla v médiích na růžích ustláno. Při její první prezentaci na rozhlasové stanici Hvězda totiž v ranním vysílání uvedl hudební redaktor Honza Svrček titulní píseň Sluneční věk, aniž by tušil, že ten den byly u benzínových pump v ČSSR zdraženy pohonné hmoty. V textu písni jsme mimojiné zpívali: „Auto je tvůj hrad, do jeho žil, to aby žil, teče benzín. Co se mohlo stát, že zůstalo stát? Došel benzín!“ Honza Svrček mi po odvysílání zatelefonoval, že má kvůli písni pěkný malér. Vedení Československého rozhlasu si ho pozvalo na kobereček a tam ho notně seřvalo. Soudruzi to pokládali za provokaci a desku v den, kdy přišla na pulty obchodů, stáhli a na čas uzamkli do 'rezoru'. Díky tomu, že jsme pak v létě vyhráli Bratislavskou lyru, vzali desku na milost a uvolnili z ní do vysílání dvě skladby, které vyšly i na singlech – vítězné 'Vlasy' a Víš jak na mne.

Měla deska i pódiovou podobu?

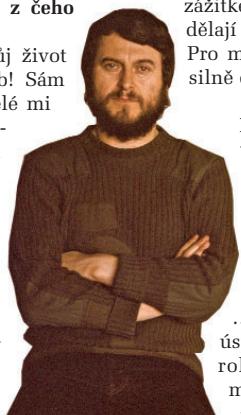
Obě zmíněné písni plus Sluneční věk, A dlouze kouká, Tak dost a singlovou Zed' jsme hráli živě na vystoupeních a brácha byl rád, že si může během koncertu trochu odpocítout.

FRANTIŠEK RINGO ČECH: VŠECHNO JSEM DĚLAL RÁD

Všeobecný umělec, malíř, spisovatel, textař, bubeník, herec a zpěvák František Ringo Čech právě u firmy Supraphon Music vydává bilanční dvojalbum. Jmenuje se Já jsem básník, mistr pera a obsahuje více než čtyřicet skladeb z „mistrovské“ kariéry – od bigbitu přes pop až po písni filmové, některé z nich si sám nazpíval.

Na to album bylo jistě z čeho vybírat!

Ano, vždyť jsem za svůj život natočil přes 1.300 skladeb! Sám jsem to nevěděl, ale přátelé mi to vyjeli na počítači. Myslím si, že v tom počtu jsou přede mnou jenom Gott a Vlach. Ty písničky se mi líbily tenkrát a líbí se mi i dnes. Nostalgii ve mně nevyvolávají, zato živé vzpomínky ano. Je zvláštní, že si u každé skladby pamatuji podrobnosti: kdy a kde jsme ji točili, kdo u toho byl, jaká ženská tam přišla ...

To je u našich zpěváků a autorů písni zřejmě málo vidaná pamět!

To není věc paměti. Je to zvláštní psychický jev, kdy se vám vtiskne do paměti něco, co pro vás má velký význam. Vzpomeňte na Cimrmany: Cimrman učil děti, hodil mezi ně granát a současně zavolal: třikrát tří je devět! A děti si to v tom obrovském úleku, s tím citovým zážitkem, zapamatovaly. To je fixace citovým zážitkem. Cimrmani si z toho dělají legraci, ale ono to tak je. Pro mě bylo každé nahrávání silně emotivní záležitostí.

Dá se o vás říct, že všechno, co jste dělal, dělal jste rád?

Ano, nikdy jsem nedělal něco, co jsem nedělal rád. Moje žena mi vždycky vyčítala, že dělám jen to, co mě baví ... ale v tom spočívá celý úspěch mojí práce! Čtyři roky jsem maloval, ted malířské období skončilo a mám smlouvu na dvě

knížky, baví mě psát, mám literární období. Malovat nejméně půl roku nebudu, protože bych se do malování nutil.

Řekl jste si někdy u některé písničky s vaším textem, že ji interpret nenazpíval podle vašich představ, že byste to třeba udělal líp?

Ne. U čeho jsem mohl být, u toho jsem byl a jinak jsem velmi tolerantní, respektuji uměleckou svobodu ostatních tvůrců. Když měl někdo odlišné pojetí od toho mého nebo si přál změnit slova (jako třeba Karel Gott), tak jsem bez problémů vyhověl.

Supraphonské dvojalbum se dá chápát i jako vzpomínka na vaše spolupracovníky, někteří z nich už nejsou mezi námi ...

Ano, všech, kteří už tu nejsou, je mi líto. Nejvíce mi chybí Jiří Scheller – v něm jsem zatratil nejen výborového kamaráda a zpěváka, ale i skladatele. Muziku dnes tedy nedělám, protože nemám skladatele – a se zahraničními věcmi je dneska problém. Dřív jsem si vybral hit a na ten

SU 58962

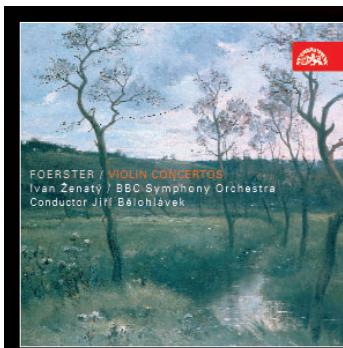
jesem napsal perfektní sloganový text; to dneska nejde. Napřed ten hit musí někdo napsat a já neznám nikoho, kdo by to uměl.

Na bilančním dvojalbumu jsou připojeny i vaše filmové písni!

Podílel jsem se na několika filmech a na všechny vzpomínám rád, každý byl nějak zajímavý. Nejlepší jméno mi asi udělali Básníci, ale všechny jsem dělal rád, i když ne úplne každý se povedl. Obrovská legrace byla třeba v filmu Vítá Olmera o jednom českém pěvcovi, který se proslavil v Gruzii. Olmer mě obsadil do role Jana Nerudy – a tím to úplne zničil. V té době jsem byl císař českého hard-rocku, všichni mě tak znali, a najednou jsem tam seděl jako Neruda! Měla to být vážná scéna – a celé kino propuklo ve smích. top

IVAN ŽENATÝ: V LONDÝNĚ PŘIJALI FOERSTRA SKVĚLE!

Ivan Ženatý patří k nejúspěšnějším českým houslistům, ve světě je možná úplně nejúspěšnější. Jeho zasloužený věhlas je samozřejmě vykoupen obrovskou pílí a tvrdou prací. Dnes žije v Německu, kde často koncertuje a také vyučuje, přičemž, jak s pýchou říká, tři, čtyři jeho studenti před sebou můžou mít skvělou kariéru. V případě Ivana Ženatého lze bez nadsázký mluvit o hvězdě klasickohudebního nebe. A jak už to u opravdových kapacit (v jakémkoliv oboru) bývá, je to člověk nesmírně skromný a vděčný za všechno, co mu život přinesl. Stejně upřímně děkuje i sponzorům, kteří se podíleli na vydání jeho supraphonského alba s oběma houslovými koncerty Josefa Bohuslava Foerstera (mimořadně – oba dva koncerty spolu na jednom nosiči vycházejí vůbec poprvé). K událostem vydavatelské sezóny jistě patří i to, že BBC Symphony Orchestra vydává album právě u Supraphonu.

SU 3961-2

Foto: David Kaus

Na značku Supraphonu se vracíte po 14 letech – jak ten návrat prožíváte?

Prožívám to jako štastné nové setkání, tu pauzu nijak nedramatizuju, takové věci se prostě stávají. Mezičím jsem natáčel pro jiné firmy, ať už u nás nebo v cizině. Situace v Supraphonu se ale výrazně změnila a těší se na další spolupráci, která se rýsuje. Věřím, že to bude fungovat dobře, i když se dnes musí o každý titul bojovat se sponzory a už to není tak, jako dřív, kdy se plánovalo na dlouhá a dlouhá léta dopředu.

Je, podle vás, hrán Josef Bohuslav Foerster tak, jak si zaslouží?

Samozřejmě ne. Je otázka, jak to bude vypadat v budoucnosti; podobně jsme mohli před lety mluvit o Martinu a Janáčkovi, a v případě těchto autorů „se to povedlo“. Dneska už nikdo nepochybuje o těchto skladatelích ani v celosvětovém kontextu. S Foersterem je to zatím jiné, tohoto autora prostě neznají. Když jsem odjel do Londýna, neměl jsem ani tak strach ze samotného provedení Foersterova díla, jako spíš z toho, že mě čekalo hodinové interview na BBC, kde jsem v angličtině musel odpovídat na zapeklité otázky: proč to vzniklo, proč na Foerstera zapomněli za 1. republiky a proč po válce a proč

v posledních dvaceti letech zase ... Odpověď na tyto otázky je velice obtížná. Myslím si, že je to víc témat pro muzikology. Pro nás – muzikanti je důležité jeho hudbu hrát. Jít do toho upřímně. A jsem přesvědčen, že to bude mít efekt.

Jak členové BBC Symphony Orchestra Foersterovo dílo přijali – a mimořadně: myslíte si, že kdyby nebyl šéfem tohoto orchestru Jiří Bělohlávek, dostalo by se na jeho repertoár?

Mě osobně by asi vůbec nenapadlo nabízet nahrávání Josefa Bohuslava Foerstera do Londýna, kdyby tam Jiří Bělohlávek nebyl. Jeho tamní působení byla určitě velká pomoc. A k tomu přijetí: bylo velmi přjemné. Členové orchestru chtěli dostat notový materiál měsíc dopředu, protože všichni hráči si chtěli své party nacvičit. A když jsem přijel na první zkoušku, rovnou jsme natáčeli! To je pro muzikanta pohádková situace, to je krása. Myslím si, že neexistuje nic lepšího, než takovéto profesionální přijetí.

Na vašem novém CD je jedna živá a jedna studiová nahrávka ...

Nahrávka Druhého koncertu je studiová, nahrávka Prvního koncertu je sestříhem z generálky a veřejného koncertu. Musím ale říct, že rychlost té studiové nahrávky byla tak neobvyklá, že se dá mluvit v podstatě o stejném způsobu práce. Zahráli jsme jednu větu, pak jsme ji zahráli podruhé a pan režisér s námi šel na kafe. Dá se tedy mluvit o dvou adekvátních nahrávkách.

top

Hana Maciuchová se stala kmotrou novému CD

Foto: M. Kubica

Pavel Vrba o Jaromíru Vomáčkovi, autorovi písničky Běž domů, Ivane...

Byl z rodu „bohému“, v tom voňavém slova smyslu, kteří želbohu vymírají a bez nichž bude ve vynášeném „světě trhu“ kapka rosy mň průhledná a zlaté kapradí jenom zelené... Jeho bohemství se projevovalo i v oblékání. Ne ve výstředním střihu nebo módních barvách, ale v tom, že mu bylo úplne jedno co nosí, a vůbec šacení považoval za nudnou zdřžovávku. Měl vždycky jenom jeden oblek, ten nosil dva tři měsíce, pak ho odložil a koupil si nový. I datum svatby s Yvetou Simonovou volil nejspíš podle starého obleku. Když si řekli své „Ano“, měl prý šaty tenkrát zrovna necelý týden...

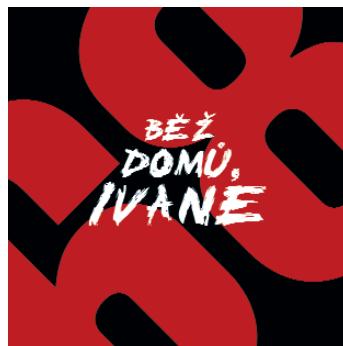
Člověk musí žasnout, kolik toho Jaromír Vomáčka udělal a dá se říct, že co píšeň, to většinou šlágr...

Za jednu nezapomenutelnou, napsanou v roce 1968, kterou si zpíval celý národ, dostal nejkurióznější největší „balík“, jaký mu byl kdy vyplacen. Píseň se jmenovala *Běž domů Ivane...* a honorár, který násleoval, byl v „tvrdých“: zákaz veškeré činnosti...

Vomáčka tím velmi trpěl, byl exhibicionista, jako je ostatně skoro každý kumštýř, a psát pod cizím jménem, jako to dělali druzi - zakázaní, jeho životnímu stylu moc nesedělo. I když se to snažil nedávat najevo, trápil se a nechtěně svou nervozitu přenášel na okolí. Zdálo se, že svůj bezedný pytel s randy zapomněl někde na Bartolomějské... Nebyl to už ten starý Jarda Vomáčka. Jeho srdce, které zvládlo dva infarkty, koralo, až ho dostal záхват třetí, poslední. Přežil svého „Ivana“ o deset let.

„Včera mi bylo pětapadesát, vždyť pětapadesát, to není žádný věk...., dalo by se poněkud kostrbaté variovat na jeho známou píseň z *Fausta*. Škoda ho. Byl to krásnej blázen...

(z knihy Pavla Vrbky Yvetta Simonová a její osudové muži)

SU 58972

Dobrě míněná rada aneb

Běž domů Ivane

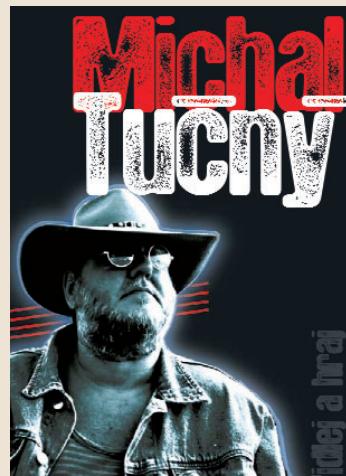
JAROMÍR VOMÁČKA

*Běž domů Ivane
čeká tě Nataša
běž domů Ivane
tady tě holky nemilujou*

*Běž domů Ivane
čeká tě Nataša
běž domů Ivane
a víc se nevracej*

V pátek 8. srpna 2008 uvede Supraphon Music na trh CD s komplikací písniček o roce 1968. Vomáčkova častuška o kýzeně rychlém návratu Ivana k Nataše stojí v záhlaví sestavy. Hudební publicista Jiří Černý jako sestavovatel výběru nahlel do tu dobu se zkušeností rádiového pamětníka a přeči o všechny podoby hudebního vyjádření názoru, pocitu i smutku. Vedle skladeb zařaditelných do nejlepšího středního proudu (Rekvíem Evy Pilarové, Modlitba Marty Kubisové nebo Krysař Waldemara Matušky) tu najdete také skladby rockové (Balada o smutnom Jánovi od Průdu, Synkopy 61 a jejich Válka je vůl nebo Den štestí Petra Nováka). Nepředstavitelná by byla absence mužů s kytarou: Karel Kryl a Bratríček, Jaroslav Hutka a Pravděpodobné vzdálenosti, Ticho Bohdana Mikoláška či Vladimír Merta s Už dlouho se mi zdá jsou některými z nich. Tahle komplikace není nahodilým příbalem ke včerejším novinám. Bez zamýšlených vstupních ambicí automatické důležitosti je to kompetentní výběr hudebních vzpomínek na dobu v našich životech těžko opomenutelnou, mnohdy se smutnými dopady na muziku i lidi.

MICHAL TUČNÝ NA REPREZENTATIVNÍM DVD

SU 7090-9

Fidej a hraj. Obsahuje jedenadvacet audiovizuálních záznamů Tučného zpěvu s různými skupinami, klipy a filmečky (od Feleeny z El Pasa přes Tam u nebeských bran až po směš lidovek Ty hvězdičko malá), a také témař hodinový dokumentární snímek Davida Urbana Poslední kovboj. Ti, kteří Michala Tučného znají, jistě si ho rádi připomenou „v akci“. Ti, kteří ho neznají (ale takových zřejmě moc není), se seznámí s výsostným zpěvákem, countrymanem a dobrým člověkem, jakým naše populární hudba rozhodně nemá přebytek. O Michalovi Tučnému se říkalo, že zpíval srdcem; dodejme, že srdcem i žil.

top

STODOLA MICHALA TUČNÉHO 2008
Sobota 16. 8. Hoštice

Foto: J. Šibík

V I Z I T K A

IVO KAHÁNEK

klavírista

Vítěz mezinárodní soutěže Pražské jaro, laureát mezinárodních soutěží Concertino Praga (1994), Chopinovy soutěže v Mariánských Lázních (1997), Vendôme Prize Competition - Central Europe (2003) a držitel zvláštní ceny v soutěži Maria Canals v Barceloně (2001). Je absolventem Janáčkovy konzervatoře v Ostravě (Marta Toaderová) a Hudební fakulty AMU v Praze (prof. Ivan Klánský). Má za sebou rovněž stáž na Guildhall School of Music and Drama v Londýně. Zúčastnil se mistrovských kurzů u Karl-Heinze Kämmerlinga, Christiana Zachariase, Eugena Indjicé, Alice de Larocha a Imogen Cooper.

Ivo Kahánek je pravidelným hostem koncertních pódíí u nás i v zahraničí, včetně prestižních festivalů (Pražské jaro, Beethovenfest Bonn, Encuentro de Santander, Ticino Musica). Spolupracuje s předními orchestry, např. Česká filharmonie, Orchestr WDR Köln, Orchestr Hlavního města Prahy FOK, Symfonický orchestr Českého rozhlasu, Filharmonie Brno, Janáčkova filharmonie Ostrava. Mezi významné koncertní příležitosti Ivo Kahánka patří loňský londýnský debut s BBC Symphony Orchestra (B. Martinů - Inkantace) pod vedením Jiřího Bělohlávka v Royal Albert Hall v rámci festivalu BBC Proms.

V roce 2007 podepsal exkluzivní smlouvu se společností Supraphon Music a vydal společné album s violoncellistou Tomášem Jamníkem. Na dramaturgií prvního CD, které obsahuje skladby Bohuslava Martinů, Leoše Janáčka a Miloslava Kabeláče navázalo album, jenž vyšlo letos na konci května. Tomáš Jamník a Ivo Kahánek tentokrát nahráli skladby Bohuslava Martiniána, Petra Ebena a Luboše Sluky.

Na konci srpna vyjde Ivo Kahánkovi první samostatné album na značce Supraphon. CD bude obsahovat i neprávem opomíjená Kabeláčova preludia do obou svého vzniku korespondující se Sonátou Martinů. CD ozdobí světová premiéra nahrávky Tří fugy Leoše Janáčka.

www.ivokahanek.cz

Napsali o Jubilejní edici prvního alba Marsyas

První album Marsyas nepochyběně patří k opravdovým klenotům v historii českého folku a rocku, k nejlepším deskám své doby, k nahrávkám, jejichž význam po třiceti letech nijak nezeslábl. Přidaný disk je cenný z mnoha důvodů: ve zvukově velmi dobré podobě dokumentuje, jak písničky zněly ve svých původních verzích jen s kytara-

mi, navíc přináší autentické verze textů, jak zněly před vynucenými úpravami.

mGuide

Eponymní album Marsyas bylo úspěšné už v normalizačním Československu, časopis Melodie mu dokonce příkaznul titul Tip roku 1978. Co je však důležitější: deset písniček,

vzhledem k létům, v nichž vznikly, poněkud paradoxně vonících svobodou, se neoposlouchalo dodnes... Konfrontace bohatého studiového zvuku Zmrzlínáře a dalších slavných písni s jejich autentickým zněním v provedení tří hlasů, dvou kytar a jedné foukací harmoniky je stejně zajímavá jako možnost přečíst si v bookletu slova, která se nakonec do

výsledných verzí jednotlivých písni nedostala.

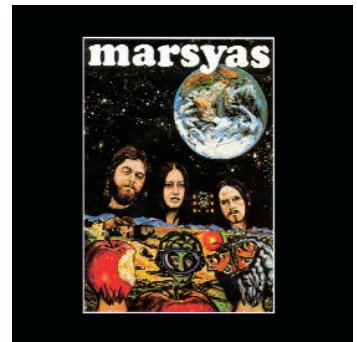
Týdeník Rozhlas

...můžeme si znova uvědomit, nakolik výjimečně toto trio tří rozdílných specifických individualit dokázalo v "posvácených" chvílích své schopnosti a talenty nejen sčítat, ale snad přímo násobit... slyšíme, jak úzce propojený, trojjedníký organismus tehdejší Marsyas byli. Marsyas jsou i po 30 letech špickoví!

MF Dnes

Ide o chuťovku nielen pre pamätníkov vypredaných koncertov niekdajšieho Marsasu v Malostranskej besede, ale aj neobyčajne cenný prvok do mozaiky histórie českého folku. Takto obohatenej (!) reedícia sa tažko odoláva...

Týžden

SU 5907-2